

Elysanomat

ELYn tiedote 3 2011

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Tallimestarintie 23 A 1, 02940 Espoo

p. 045 134 4634

Sähköposti: antero.rasilainen@evankeliset.net

Raili Mäkitalo,

lapsityönohjaaja / Venäjän lähetti

Pieneläntie 11, 75700 Valtimo

p. 044 028 9108

Sähköposti: raili.makitalo@evankeliset.net

Sirpa Keski-Antila, aluesihteeri

Lahdentie 152, 60800 Ilmajoki

p. 0400 974 102

Sähköposti: sirpa.keski-antila@evankeliset.net

Toimisto: Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Virpi Tuominiemi, toimistos sihteeri

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evankeliset.net

tili: K-S OP 511402-234369 tai

IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Lehden toimitus:

Antero Rasilainen, Eeva Takala, Annikki Erelä,

Urpo "Upi" Vuorenoja, Hannu Rasila

Taitto: Virpi Tuominiemi

Painopaikka: Arkmedia Oy, Vaasa

Lahjoitustili:

K-S OP 511402-238063 tai

IBAN FI06 5114 0220 0380 63

– keräyslupa OKU 688 A

– ELYn rahankeräyslupa on voimassa koko maassa

(lukuun ottamatta Ahvenanmaata) 22.5.2013

saakka

Ks. Kolehkien ja lahjoitusten tilitys s. 25

Pekka Knuutti, puheenjohtaja

Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Pekka Kiviranta, varapuheenjohtaja

Parolantie 9 J, 02200 Espoo

ELY on evankelinen:

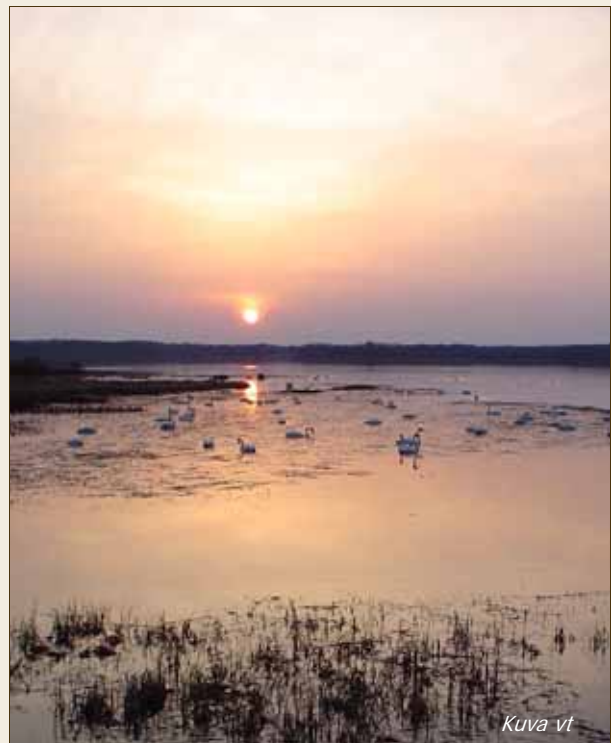
Me uskomme Raamattuun,
tunnustamme Kristuksen
Herraksemme.

ELY on lähetyksen asialla:

Omassa ympäristössään
jokainen kristitty on myös
todistaja. Lähetyksen kautta
todistus kantaa kaikkialle.

ELY on yhdistys:

Tarjoamme
toimintamahdollisuuden kaikille,
jotka jakavat saman näyn.

Kuva vt

"Tule, Pyhä Henki tänne, laskeudu taivaasta alas meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan."

Olen elämäni matkan varrella kuullut monia puheita, opetuksia ja saarnoja. Joskus Sana on sattunut erityisellä tavalla, satuttanut ja satuttanut. Jumala on joutunut rikkomaan, ja sattutamaan, voidakseen korjata ja parantaa. Lain ja evankeliumin saarnassa Jumala tekee työtään tänäänkin. Katekismus opettaa: *"Pyhä Henki kutsuu meitä ja synnyttää meissä uskon ja uuden elämän. Hän antaa meille Kristuksen kaikkine lahjoineen ja varjelee meidät oikeassa uskossa."* Jumala kutsuu ihmistä parannukseen ja uskoon. *"Etkö ymmärrä, että Jumalan hyvyys johtaa sinut kääntymiseen? Mutta sinä olet kova etkä sisimmässäsi tahdo kääntyä."* Room. 2:4. Katekismus opettaa: *"Ilman eläväksi tekevää Henkeä emme voi uskoa emmekä lähestyä Kristusta. Pakenemme Jumalaa ja käännymme hänestä pois."* Saarnaaja Erkki Lemiseltä kysyttiin kerran, mikä on ihmisen osuus pelastuksessa. Leminen vastasi: *"Eikö-hän se ole vastaan paneminen!"*

Se, että Sana sattuu kohdalleen, avautuu, ja että ihminen joutuu Jumalan puhutteluun ei ole saarnaajan oma ansio. Pyhä Henki toimii Sanassa ja saarnaajan sanojen kautta. Uskon syntyminen on ihmiselle salaisuus ja jopa hullutus. *"Puhe rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima."* 1. Kor.1:18

Mielessäni on erään keski-ikäisen miehen kirjoittama kirje. Hän yritti kilvoitella, välttää syntiä omassa elämässään mutta ei onnistunut. Hän kirjoitti minulle kirjeen, jossa kertoi epäonnistumisesta ja lankeemuksestaan. Kirje päättyi sanoihin: "Kiitos, että sain yrittää." Tuo kirje herkisti silloin ja herkistää yhä. Mistä uskossa oikein on kyse? Yrittämisestä? Ulkoa osaamisesta ja oppimisesta? Onnistumisesta?

Entä jos pelkään, että menetän uskon?

Opetamme, että Pyhä Henki avaa Sanan.

"Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut." Joh.14:25 Pyhän Hengen tehtävä on muistuttaa Jeesuksen sanoista. Hän ottaa Jeesuksen omasta ja antaa meille, sitähän Sana ja sakramentit tarjoavat: Ei vain teoriaa vaan itsensä Vapahtajan uskossa omistettavaksi, tällaisena saa olla Jumalan lapsi. Ja tämäkin kuulostaa ehdolliselta. Vielä parempi on sanoa: olet Jumalan lapsi. Kasteessa, ehtoollisissa ja sanan lupauksissa ei siis anneta oikeutta olla jotain vaan varmuudella vakuutetaan: sinä olet! Olet Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Siinä on Pyhän Hengen suurin työ: uskon syntyminen ja sen säilyttäminen. Pelastus on alusta loppuun 100% Jumalan armon varassa. Kokonaan. Ja se on hyvä. Ei tarvitse epäillä, kun kaikki on Jumalan varassa.

Tätä helluntain ihmettä toivon sinulle hyvä lukija. Armo riittää, kantaa, pelastaa, sinutkin. Siunatkoon sinua ja rakkaitasi kolmiyhteinen Jumalamme, Isä, Poika ja Pyhä Henki.

Iloa ja kesän kaikkia tuoksujia, lämpöä ja valoa elämäsi.

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Satakielet laulavat Kuhmossa

Satakielet ovat laulaneet Kuhmossa jo yli vuoden. Vierailin Satakielet kuoron 1-vuotispäivillä Kuhmon kansalaisopistolla haastattelemassa kuorolaisia ja kuoron johtajaa/säestäjää Larisa Kolehmaista.

Kuoron syntyvaiheet

"Kuoromme historia alkaa siitä, kun Kuhmossa aiottiin järjestää Samovaarin äärellä-ilta Evankelisen lähetysyhdistyksen työntekijän Raili Mäkitalon ideasta ja seurakunnan toimesta maahan muuttaneille ja paikallisille kuhmolaisille. Tämä kyseinen ilta toteutettiin Ystävänpäivänä 14.2.2010." kertoo Larisa Kolehmainen.

Larisa siis soitti muutamille tutuilleen ja niin pirteä ryhmä halukkaita laulajia saapui laulamaan Samovaarin äärelle. - Harjoittelimme venäjänkielisiä, mutta myös suomeksi käännettyjä lauluja" Larisa kertoo.

Pienen alun jatko ja rohkaisevaa palautetta

"Samovaarin äärellä - ilta meni ohi. Jokainen meni kotiinsa. Tuntui, että asia unohtui, mutta ei. Yksi Suomi-Venäjä-seuran jäsen ehdotti yhdessä kokouksessa, että "kun meillä jo on ryhmä, voisimmeko esiintyä Kuhmon, Sotkamon ja Kajaanin seurojen tilaisuuksissa?" Toive toteutui ja kiinnostus kasvoi. Tässä vaiheessa kuoroa avusti Suomi-Venäjä-seuran puheenjohtaja. - Takana päin on jo paljon esiintymisiä ja hyvä määrä kuulijoita." Larisa kertoo. "On laulettu myös mm. Kuhmon kaupungin ja seurakunnan tapahtumissa, Kajaanissa, Sotkamossa ja Valtimolla. Eräessä Kuhmo-talon tilaisuudessa oli kyselty maahanmuuttajien kuoron lauluesityksiä. "He laulavat niin kauniisti", oli joku todennut."

Kuoronjohtaja Larisa Kolehmainen

Satakielet laulavat siis suomeksi ja venäjäksi.

Ystävänpäivänä 14.2.2011 ja samalla kuoron 1-vuotispäivänä kuorolaiset kokoontuivat kansalaisopistolle pieneen juhlaan ja kuinkas muuten kuin laulamaan!

Mikä lapselle nimeksi ja kuoroon tulemisen vaatimukset?

Aluksi kuoro kokoontui nimettömänä, mutta vähän myöhemmin lauluryhmän jäsenet keksivät nimen. Larisa Kolehmaisena johtama laulava ryhmä sai ensin nimekseen "Satakieli" ja myöhemmin "Satakielet". Viime kevät oli lauluryhmän tutustumisjakso, koska kaikki eivät vielä tunteneet toisiansa eivätkä tienneet toistensa laulukyvyyistä. "Satakielet-kuorossamme ei ole ollenkaan ammattilaislaulajia vaan me kaikki olemme innokkaita laulun harrastajia", Larisa toteaa. "En olisi uskonut, että minusta laulaja", vahvistaa kuorossa käyvä, Kuhmossa jo 25 vuotta asunut Katri Pulkkinen.

Suuren Venäjän eri puolilta tulleiden "Satakielien" taustat ja lauluvalinnat

"Satakielistä löytyy eri alojen ammattilaisia. Suomeen he ovat tulleet Pietarista, Tihvinistä, Viipurista, Arkangelista, Moskovasta, Petroskoista, Uralilta, Kostamuksesta, Vienan Karjalasta, siis eri puolilta Venäjää.

Lauluohjelmistoon kuuluu lauluja, jotka kertovat kotimaasta, kauniista luonnosta ja maise-

mista, ystävydestä ja rakkaudesta. Viime syksynä olemme alkaneet laulaa myös hengellistä musiikkia”, Larisa Kolehmainen kertoo.

Kuorossa mukana oleva Olga Kinnunen valottaa maahan muuttaneiden taustoja ja toteaa, että ”meissä on ortodokseja, helluntailaisia ja niitä, joilla ei ole mitään hengellistä taustayhteisöä”.

Yhdessä laulamisen vaikutukset

Olga Kinnusen ajatusta jatkaen on todettava, että laulaminen yhdistää ja vahvistaa ekumeniaa. Kuorolaisista Ingrid Tihonova tuo ajatuksensa julki ensin erään laulun sanoin ja kertoo sitten perheensä aikaisemmasta musiikkiharrastuksesta. -”Kyllä me kuulemme, kun sinä laulat”, hän sanoi todenneensa miehelleen, joka musiikkia harrastavana valitteli sitä, ettei vaimo kuuntele miehensä esityksiä keittiöaskareita tehdessä.

Kuoron vaikutusta kysyttäessä Ingrid Tihonova kuvailee: ”On ollut oikein iloinen vuosi, olen saanut tutustua uusiin ihmisiin ja saamme laulaa venäläisiä ja suomalaisia lauluja.” Samoin Elena Huttonen toteaa: ”Laulu auttaa vieraassa maassa sopeutumisessa. Tulee turvallinen ja hyvä olo.”

Lopuksi Larisa Kolehmainen totesi: ”Laulu on voimakas keino, joka voi yhdistää ihmisiä ja voi koskea niin syvälle sydämeen. Ihminen, joka ei ole koskaan aiemmin laulanut, voi tulla aivan auki.”

Ingrid Tihonova

– ”Laulu on rakkauden kieli, sanoi Augustinuskin”, kiteytti Larisa ajatuksensa ja halusi vielä kiittää kuorolaisia kuin myös yhteistyötahoja ja toivottaa Satakielille sekä kaikille kuulijoille hyvää, aurinkoista ja lämmintä kesää.

Haastatteli ja digikuvasi Raili Mäkitalo

Satakielet 1-vuotispäivänään 14.2.2011

Kuoron lehtileikekansio >

Kuva Timo Keski-Antila

Sirpan sattumat

Armo kantaa: "sua auttaa tahtoo, voi"

Olen saanut elää perheessä, jossa "elettiin armosta". Luottamus rakastavaan Taivaan Isään oli läsnä aivan konkreettisesti lähes joka päivä. Maanviljelijän perheessä tämä armosta eläminen korostui aivan erityisesti kevään raskaitten maankunnostus- ja kylvötöiden aikana ja ehkä vielä selvemmin syksyllä, kun oli tärke-

Siinä välissä oman huolensa toi heinänkorjuu-aika. Jännitys siitä, saadaanko niin pitkiä poutia, ettei tarvitsisi laittaa heiniä seipäille, vaan saataisiin viedä latoon maasta päin. Oli tärkeää saada talven heinät parikymmenpäiselle karjalle ja hevoselle hyväkuntoisina ja kuivana latoon.

50–60-luvulla, lapsuudessani lapsilla, aina-kaan maalla, ei ollut ensimmäisenä mielessä valittaa tylsyyttä tai tekemisen puutetta. Päinvastoin, tuntui, että lapsuuden leikkeihin jäi liiankin vähän aikaa. Toki perheet olivat erilaisia - silloinkin. Olin juuri täyttänyt 8-vuottani, kun äiti opetti minut lypsämään – ihan lypsykoneellakin. Äiti lupasi, että jos osallistuisin "askarehille" joka ilta, saisin seuraavaksi syntävän vasikan ihan omaksi hoitovasikakseni. No Ikävä-lehmä synnytti terveeseen lehmävasikan ja minä sain jopa antaa vasulle nimenkin. Se tuntui niin suurelta kunniatehtävältä, että nimeä piti miettiä hartaasti. Sieltä se nimi sitten putkahti: JUTTU! Ikävä Juttu, vaikka asiassa ei mitään ikävää ollutkaan. Tarkkailukarjoissa oli nimet annettava aina tietyn kaavan mukaan ja silloin piti antaa kaikille lehmävasikoille J-kirjaimella alkava nimi.

Niin kuuluivat lapsuuden vuodet siitä kesästä alkaen tiukassa työn touhussa. Voimat ja vastuullisuus kasvoivat vähitellen. Armo kantoi. 11-vuotiaasta lähtien olin sitten joka aamu isän kanssa navetta-askareilla ennen kouluun lähtöä. Herätys oli joka aamu klo 5.30, lehmiä

12–14 ja muu karja lisäksi. Koulumatkaa oli liki 5 kilometriä ja varsinkin talvella jäivät pitkän koulumatkan ja pakkasen takia ainakin hiusten pesut hoitamatta, koska märät hiukset olisivat matkalla jäätyneet. Siihen aikaan ei ollut "föönejä" ja joka vesinokko piti lämmitellä kattilassa erikseen. Vaikka liki jokaisessa perheessä oli lehmiä tai muuta karjaa, muistan sen koulukavereitten nenästä kiinni pitämisen ja pienen tytön kaukaa kiertämisen "ku se haisoo niin navetalta, yäk!" Ei tuntunu mukavalta, mutta siihen aikaan ei juuri olisi auttanut käydä kantelemassa koulukiusaamisesta. Sitä paitsi, tottahan se oli: minä suorastaan lemusin! Silloin en vielä ollut kokenut todeksi sitä, että " kaikki, mikä ei tapa, vahavistaa!" Ja koulun loputtua hyppäsin nopeasti pyöräni selkään ja kiireesti kyselemään, mitä nyt olis tärkeää tehdä ennen ilta-askareita. Ennen kaikkea isäni kristityn ihmisen malliesimerkki ja hänen välittämänsä hyvyys ja armollisuus kantoivat.

17-vuotiaana pääsin kansanopistoon Kauha-joelle. Se oli kuin lomaa. Täysin erilaista, vapaata ja huoletonta, vaikka kuri ja järjestys sisäoppilaitoksessa tuohon aikaan olikin varsin ankara. Enää ei moitittu navetan hajusta ja mikä parasta, sai laulaa Siionin Kanteleen riemullisia lauluja. Ja sai oppia paljon uusia asioita. Toki koti-ikäväkin välillä vaivasi. HEKin kansankorkeakoulun ja nuorisonohjaajakurs- sin jälkeen sitten valmistuin parikymppisenä varsin vihreänä nuorisotyöntekijän ammattiin.

"...sua auttaa tahtoo, voi!"

Oltuani työssä ensimmäisessä vakituudessa vi-rassani pari vuotta, rakastuin kunnolliseen uskovaiseen nuoreen mieheen, kihlaudimme ja rupesimme suunnittelemaan häitä. Vieraskirja todistaa kihlauskevään ajalta kummankin kotonona pidetyistä komeista, yhteensä yli kaksisataa henkeä keränneistä kihlajaisseuroista. Tällaista käytäntöä ei liene juuri muualla kuin Etelä-Pohjanmaalla. Täältäkin tapa on hiipunut sitten 70-luvun. Kuukautta ennen häitä sulhanen ilmoitti, että mitään häitä ei tule. Järkyttyneeseen miksi-kysymykseeni sain vain vastauksen "olet liian hyvä minulle". Olin sa-noutunut irti hyvästä seurakunnastani ja saanut toki sitä ennen uuden työpaikan Etelä-Suomesta, jonne ilman uuden elämäntilan-teen onnea tuskin koskaan olisin hakeutunut. Sulhaseni jätti minut toisen miehen takia. Olin keskellä isoa henkilökohtaista kriisiä. Yksin isossa kaupungissa. Kahden uskovaisen, toi-siinsa rakastuneen nuoren ilmoitus lehdessä kihlauksen purkautumisesta herätti luonnolli-desti paljon kysymyksiä pienehköllä paikka-kunnalla. Pahat puheet ja juorut loukkasivat. Olin masentunut, pettynyt ja vihainen. Koko arvomaailmani oli aivan sekaisin. Kun kävin puhumassa asiasta neljälle eri sielunhoitajalle, sain vastaukseksi vain tiukan kehotuksen ru-koilla sinnikkäämmin ja pitää suuni kiinni. No, näillä ohjeilla en tullut autetuksi ja masennuk-seni vain syveni.

Tuntui, että taivas on vaskea, siellä ei kuulla hätääni, enkä enää osannut edes rukoilla. Aje-lin ison hyljätyksi tulleen tunnoissa kotiin Il-majoelle niin usein kuin se työni puolesta oli mahdollista, usein öisin. Kolme eri kertaa oli aivan hilkulla, ettei "olkapäällä istuvan paho-laisen" kehotus ajaa rekan alle, "koska olet täysi mitättömyys ja olet hävinnyt miehelle – sua ei kukaan rakasta" toteutunut. Mutta ar-vaapa mikä pelasti rekan alle ajamasta? Virsi, jonka eräs ystäväni oli edellisestä seurakun-nasta yksinkertaisella tervakukkapostikortilla lähettänyt luettavaksi. Kortissa luki vain: "Lue Sirpa tämä virsi!" Ja numero perässä. Luin ja itkin. Itkin ja luin. Tämä ystävän virsi, "Juma-lan haltuun anna, sun ties ja tarpeesi. Ja

etehensä kannan, sun surus murheesi. Hän jo-ka sinut loi, elämän sulle soi, sun tarpees kaikki tietää, SUA AUTTAA TAHTOO, VOI!" Juuri nämä sanat pelastivat henkeni. Tämä virsi 389 nykyisessä Virsikirjassa on minulle se ykkösvirsi edelleenkin. Tosi rakas! Kuulehan, kuinka tämä virsi haluaa lohduttaa sinua, jos olet juuri nyt elämän ahjossa:

"Jos joudut epäilyksiin, kun murheet saartavat, niin Herran kädet yksin sinua kantavat. Kaikissa vaiheissa on Herra turvana. Hänelle kiitos olkoon armonsa avusta!"

Koska olen näin konkreettisesti saanut kokea, että armo kantaa, armo riittää, armo kuuluu minullekin, tällaiselle, se on riisunut yltäni pois omavoimaisuuden kaavun ja kaikki kivet pois taskuista – myös heitä kohtaan, joiden osaksi on luotu erilaisuus. Opettele sinäkin paljon ulkoa Raamattua, Siionin Kanteleen lauluja ja virsiä. Salatulla tavalla Vapahtajamme toimii myös niitten kautta. Uskalla myös jakaa turvallisessa ystäväpiirissä elämäsi kipeyksiä, että ystävätkin voisivat olla niitä kantamassa Vapahtajamme tietoon. Ei niin, etteikö Hän jo tietäisi, mutta me tarvitsemme täällä toisiamme ja läheisten rukousta tueksemme.

Siunattua kesää, toivoo matkakumppanisi
Sirpa-aluesihtööri

Kuva vt

ARMOA!

Armoa! Niin, armoa se elämä on kokonaisuudessaan! Kenenkään ei pitäisi kuvitella, että se on silloin jonkinlaista hyvässä olossa tapahtuvaa leppoisaa paistattelua. Kenellekään meistä tuskin on tarpeen lähteä kuvailemaan elämän kovuutta ja arkea. Kaiken kaikkiaan meidät ruhjotaan mustelmille ja haavoille lähes päivittäin. Armosta elävä ihminen saa vakaumuksestaan vielä oman hyvän lisänsä! Kristityt ovat olleet ja ovat edelleen lähes kaikkialla maailmassa vähemmistönä. "Luonnollisesti" ajatteleva ihminen ei voi pohjaan saakka ymmärtää uskomme, "taivaallisen sanoman" merkitystä! Ajassa matkalla oleva Kristuksen omaksi kutsuttu ja kastettu saa kyllä tuntea jatkuvasti Raamatun ilmaisemat; maailman, oman lihan ja Saatanan houkutukset. Ja silloin on aivan varmaa, ettei sitä voi kukaan kokea mieluisaksi armoksi.

Oppimisen väitetään olevan elämää varten. Kouluajalta palautuu mieleen hyvä selvennys, miten tarpeellista on tajuta pilkun paikka. Joko näin; "Armoa, ei Siperiaan" tai "Armoa ei, Siperiaan"! Päätöksen suhteen vaihtoehdot

ovat vähissä; joko lähetetään tai ei lähetetä. Raamatun sanoman lukemisessa pätee samat lait.

"Armosta teidät on pelastettu" tai sitten ette ole (Ef. 2:5). Kaikki selittävät ehdollistamiset; jos tai kun aiheuttavat suunnattomasti meidän inhimillisessä elämässä epävarmuutta ja tuskaa.

Raamattua on syytä lukea niin kuin se on kirjoitettu. "Armossaan hän on katsonut kansansa puoleen" (Lk 1:68) tai "Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta, mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi" (Room 3:22-24). Kenen päätöksenä tai asenteena me tätä sanaa luemme? Kun Kristus tulee ihmiseksi ja valmistaa armosta kaiken pelastukseksimme, niin emme me todellakaan voi Hänen päätöksiansä muokata. Ihmetellä me kyllä voimme, että hän jakaa niskoittelevia luotujaan yhä edelleen niin paljon rakastaa. Epäilyksille jää aina tilaa ja selittelyt eivät koskaan pääse loppumaan. Tosiasioita ei uskomme kysymyksissä ole viisasta eikä tarpeen lähteä repostelevaan.

Armo, joka korostaa kaikkea sitä, mitä olemme näin Jumalalta käyttöön saaneet ja armon toivotus toistuu Uudessa Testamentissämme 138 kertaa. Sen lisäksi armahtaa, armahtavaisuus ja armolahjat sanoina kertaavat Jumalan lahjavanhurskauden ja asenteiden piirteitä kymmeniä kertoja. Yllättävintä oli havaita, että armo sanana eri esiintymisyhteyksissä löytyy

Vanhassakin Testamentissa peräti 179 kertaa! Lukumääräinen toisto ei ole mikään itsetarkoitus, vaan osoitus, ettei armo ole Raamatun sanomassa ja evankeliumissamme mikään vähäinen sivuseikka.

Armon ja pelastuksen merkitys Kristuksessa on henkilökohtaista todellisuutta, kun tajuaa, että ilman sitä voit tulla kadotetuksi. Tuomio ja armo ovat kristityn elämässä ainaista nykyisyyttä. Lahjaksi saadun uskon kautta me elämme valtavan pelastussanomian huipulla! "Kiitos Herran, Hän auttaa tiellä..."

Mitä on armossa kipuilamisen ongelma? Mitä sellaista voin tehdä, että ansaitseen Jumalan armon? Työvuosieni aikana olen törmännyt tähän kysymykseen hiukan eri muodossa. Hautajaisten valmisteluissa, kun iäisyyskutsun saanutta on muisteltu, on jäänyt tuskallisen monesti tuntu, että on ollut tarpeen etsimällä etsiä perusteita poisnukkuneen kohdalla puolustukseksi, että kyllä ne uskonasiatkin ovat olleet mukana. Riittävätkö ne Jumalan armon osallisuuteen päässä?

Kipuilemista riittää myös omakohtaisen uskonelämän kilvoittelussa. Hyvin monet meistä taistelevat sitten oman rukouselämän tai osallistumisen kierteessä ahdistukseen asti. Ajatus, että Jumalalle kelpaa vain täydellinen, on niin mahdoton, että syntyy luonnollinen tuntu selittää; kait Jumala on sen verran "inhimillinen"! Kyllä minulta sentään jotakin löytyy! Tässä tuskassa kiemurtelemme sitten kuin mato kourussa! Pysyväksi tilanteeksi jää rehellisyyttä vaativalle tuskallinen kysymys; Olenko täyttänyt vaatimukset, jotka itselleni lähes täydellisuuden ihanteena olen omaksunut?

Kipuilemista syntyy myös toiseen suuntaan. Tiedämme, että ihmisten silmissä suuri, näyttävä, merkittävä on meille mieluista ja tavoiteltavaa. Tätä taustaa vasten koemme, ettei niin ole oikein Jumalan edessä ja silloin tavoitteenä on tulla niin pieneksi, että kelpaisi jopa Jumalalle. Voimme ymmärtää silloin, mitä viestii kuvaus meistä ihmisistä maan matona! Jumala on kaikki ja minä en ole mitään. Se voi muuttua myös ylpeyden aiheeksi.

Armosta meidän on syytä muistaa yksi hyvin tärkeä asia. Se ei ole vain nautittavaksi annettu, vaan se on annettu jaettavaksi. Vaelluksella oleva Jumalan kansa söi erämaassa mannaa ja viiriäisiä. Tuota päivittäistä ravintoa ei voinut säilöä huomiseen, vaan se oli päivittäiselintarvike. Huomenna se ei ollut enää käyttökelpoista. Menneellä Jumalan johdatuksella ja armollisella hoidolla on meille rohkaiseva merkityksensä. Tulevaisuuteen emme voi armoa varastoida, mutta tänään se on käytettävissä! Kaiken kukkuraksi sitä varmasti riittää!

Armon kylläistä nykyisyyttä
Teille kaikille!

Aulis Harju
rovasti, Jalasjärvi

Kuvat Timo Keski-Antila

Retkellä Hedbergin maisemissa

Kemiön retki toteutui! Keväisenä lauantaina joukko elyläisiä saapui omilla autoillaan Kemiön keskustaan, jonne oli sovittu treffit. Saimme oppaaksemme Hiittisten papin, Antti Kuokkasen ja siitä alkoi elämysmatka Hedbergin vaiheisiin paikkakunnalla.

Antti Kuokkanen on monille tuttu lähetystyöstään Keniassa. Sen jälkeen hän on opiskellut Turussa papiksi Åbo Academiassa ja toimii nyt Porvoon hiippakunnan pappina Hiittisten saarella. Antti kuljetti meitä paikasta toiseen ja kertoi innostuneesti Hedbergin historiasta ja samalla omia kokemuksiaan vastavalmistuneena pappina.

Kirkot puhuttelevat aina. Kemiön kirkoissa voimme liittyä menneiden sukupolvien evankeliseen uskoon ja kuvitella oppi-isämme saarnaavan meillekin. Vanha pappila on nykyisin seurakunnan toimitilana. Seinillä on useita erilaisia kuvia Hedbergistä.

- Tuo mies on ollut ilmeisesti joku merkittävä henkilö, koska hänestä on niin monta kuvaa, Antti kertoi jonkun seurakuntalaisen todenneen. Pappilan kellarissa oli varsinainen aarre: hyllyt täynnä Hedbergin ajalta kirjoja, mappeja ja laatikollinen Hedbergin kalentereita.

- Tänne haluaisin jäädä pitemmäksi ajaksi tutki- maan Hedbergin elämän loppuvaiheen muistiin- panoja. Nuoremman Hedbergin käsiala on hyvin täsmällistä ja selkeää. Ikääntyminen näkyy Kemiön ajan viimeisissä kalentereissa, Eeva Takala totesi.

Kun luemme hengellisiä kirjoja tai kuuntelemme puheita, ajattelemme yleensä vain omaa tilan- nettamme, miten saamme uutta voimaa ja us- kon rohkeutta. Kuitenkin jokaisella, joka on an- tanut itsensä Jumalan palvelukseen, on omat taistelunsa, että Jumalan suunnitelma voisi to- teutua ja sana Jeesuksesta tavoittaa ihmisiä. Kun tärkeintä on Jumalan kuuleminen, tarvitaan hiljentyä ja rukousta. Hedbergin rukous- paikka kertoo tästä. Kirkon suntio neuvoi suun-

nan: "Menkää tuonne metsään, ylös kukkulalle muutama sata metriä ja siellä on hiljainen kal- lion kolo."

Toiset ryhmästämme lähtivät Hedbergin haudal- le, toiset etsimään rukouspaikkaa. "Täällä!" kuu- lui Kostin ääni. Hiljainen metsä kylän yläpuolella puhutteli ja jyrkevä kallion halkeama voisi edel- leen tarjota paikan ihmisen ja Jumalan kohtaa- miseen. Kuinka monet rukoukset ovatkaan nousseet Jumalan puoleen siitä paikasta! Niiden rukousten siunauksesta saamme kiittää tänäkin päivänä. Kiitos, Jumala, isämme, että kuulet ru- kouksemme! Kun vastauksena taivaalta kuului kevään ensimmäinen ukkosen jyrinä kertoen Jumalan voimasta ja suuruudesta.

Sagalundin museossa on elämyksiä ja vanhaa esineistöä. Museonhoitaja kertoi, että on paljon Hedbergin tavaroita, joita ei ole voitu tilan ah- tauden vuoksi panna esille. Hän kertoi hauskan tapauksen oppi-isästämme:

- Eräänä yönä, kun Hedberg ei saanut unta, hän lähti tapansa mukaan ulos ja kohti rukous- paikkaa. Muutamat rippikoulupojat olivat lähte- neet illalla kylälle hurvittelemaan ja kuljeskelivat tiellä selvitellen juhlintaa. Kuinka ollakaan, kirk- koherra tuli vastaan! Hedberg ei päästänyt poi- kia pakoon, vaan sanoi: "Olipa hyvä, että tapa- sin teidät. Tulkaa mukaani!" Pojilla ei ollut muu- ta vaihtoehtoa kuin seurata kirkkoherraa ylös kukkulalle. Siellä rukouspaikalla Hedberg piti po- jille monen tunnin raamatunselityksen, kunnes aamu koitti. Siinä myös rukoiltiin yhdessä ja tunnustettiin syntejä Kaikkietäväälle Jumalalle.

Lähdimme Hiittisiin. Lauttamatka aurinkoisella saaristomerellä, kallioiset rannat, ruotsin kieli – tuntui kuin olisimme ulkomailla. Olimme siirty- neet idylliin: hiljainen tie kiemurteli metsän läpi kohti pappilan rantaa. - Kesällä täällä on var- maan vilkkaampaa, päätelimme. Luonto oli lähellä ja niityllä lampaat imettivät karitsoitaan.

Osa porukastamme majoittui paikalliseen maja-

kuuntelee heidän elämäntarinoitaan. Oma harrastus paljastuu, kun hän kertoo haltioituneena linnuista ja muista luonnon ihmeistä, joita hän kuvaa mielellään. Jumalan johdatus ja suunnitelma elämää varten näkyy menneissä vuosissa.

Pappilassa vietetyt hetket, yhdessä valmistettu ruoka ja Siionin Kanteleen laulut tekivät kaikkien olon kotoiseksi.

Sunnuntain messu oli mielenkiintoinen kokemus pienessä saaristokirkossa. Katosta riippuvat pienoislaitvat kertoivat paikkakuntalaisten haaksirikoista merellä ja Jumalan avusta pelastumisessa. Liturgia oli ruotsinkielinen ja poikkesi muutenkin suomalaisesta.

Ruotsinkieliset virret olivat kauniita. Antti saarnasi kalastaja-opetuslasten ja ylösnousseen Jeesuksen kohtaamisesta Tiberiaan järven rannalla. Paavo selvisi hienosti urkurin ja kanttorin tehtävistä.

Meidänkö kunniaksi pappilan lipputangossa liehui lippu? Tosin vappuna liputetaan muutenkin.

Annikki Erelä

paikkaan ja osa yöpyi Kuokkasilla. Anna-Kaisa ja Antti Kuokkanen asuvat meren rannalla pappilassa. Antin vene odotti vesille laskua. Oma vene on avuksi myös saaristopastorin tehtävissä. Anna-Kaisa on ollut Keniasta tultuaan Hyvinkään seurakunnan diakoniatyössä useita vuosia. Nykyinen pappilan emäntänä toimiminen Hiittisissä on taas uusi alkua. Kuitenkin Kuokkasten elämässä Hiittisissä on jotain, joka tuo mieleeni jo koettua, yhteisiä muistoja Keniasta. Anna-Kaisa viihtyy paikallisten ihmisten parissa ja

Mitä jäi mieleen retkeltä?

Mukana olleiden kommentteja:

- Oli puhuttelevaa käydä uskollisen Herran palvelijan, Hedbergin haudalla ja kuin uudelleen tajuta, kuinka Jumalan sana kantaa hedelmää ja Herra on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Luonto kauneudessaan kertoi myös Jumalan suuruudesta ja Hänen rakkaudestaan meitä kohtaan.

- Siionin Kanteleen laulut hoitivat omalla syvällisellä tavallaan, kuten aina ennenkin. Suuret kiitokset!

- Ihana retki! Iloinen Siionin Kanteleen laulu on hyvin puhutteleva. Tulee nuoruus mieleen, jolloin paljon laulettiin Siikkaria. Mielekästä on ollut myös historian havinan kuunteleminen ja Fredrik Gabriel Hedbergin elämään tutustuminen. Pieni joukko uskonystäviä on ollut sydämellinen. Joukkoon on ollut hyvä tulla ja viihtyä. Tällaista yh-

teyttä me kaikki tarvitsemme. Kuokkasen koti on ollut suurenmoinen kokoontumispaikka. Kiitos heille! Kiitos ELYn vapaaehtoisille puurtajille järjestämisestä!

- Kaunis, keväinen kotimaan luonto sykähdyttää taas kirkkaudellaan ja raikkaudellaan, toisaalta kylmyys pitää jalat maassa.

- Palvelualltius, vieraanvaraisuus, lämmin henki eli kaikki, kaikki

- Ystävällinen isäntäperhe Hiittisissä tuntui lumovalta. Vanhat kirkot liittivät meidät sukupolvien ketjuun. Karun kaunis matka kaikkineen.

- Elyläisten iloinen yhteenkuulumisen tunne. Kaunis luonto ja tämä vapun viikonvaihte kaikkineen jää mieleen ja muistoihin. Kiitos teille jokaiselle vaivannäöstänne, kun olette tätä valmistelleet ja toteuttaneet! Tapaamisiin!

Mietteitä Hedbergin haudalla

Koristeellinen rauta-aita kiertää Kemiön hautausmaalla hiekkaneliötä, jossa on kuusi erilaista muistomerkkiä. Suurin on musta, korkea kivi, jossa on nimi Fredrik Gabriel Hedberg. Tähän on siis haudattu oppi-isämme. Seison hiljaa ja yritän käsittää, että olen nyt sen miehen haudalla, jolle olen äärettömän paljon velkaa.

Muistolauseita on kivessä kaksi, ylempi ruotsiksi: *Lotten är mig fallen i det ljuvliga.* Yritän miellesäni kääntää sitä suomeksi: Arpa on minulle langennut... i det ljufliga... se tarkoittaa varmaan jotain ihanaa... Päätelen, että kyseessä on alkuosa raamatunjakeesta, joka vanhassa käännöksessä kuului jotenkin näin: Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, kaunis on minun perintöosani. Mukanani ei ole Raamattua, että voisin tarkistaa. Suomalainen muistolause ei ole sama, vaan kivessä lukee: Wanhurskaan muisto pysyy siunauksessa.

Wanhurskaan muisto pysyy. Olen seurannut Hedbergin kovia uskontoisteluja ja armon etsintää hänen elämäkerroistaan ja myös hänen kirjeistään, jotka arkistoissa säilytettyinäkin käyvät jo hauraiksi ja vaikeiksi käsitellä. Hän kävi samaa taistelua kuin Martti Luther, ja juuri Lutherin kirjat auttoivat häntä näkemään selkeästi, mitä Raamattu tarkoittaa, kun se puhuu Jumalan armosta. Hänen riemullinen löytönsä oli, että Jumala antaa meille Jeesuksen sovitustyön tähden kaikki syntimme anteeksi ja että me saamme omistaa tämän armon heti sellaisina kuin olemme. Meidän ei tarvitse odottaa, kunnes olemme pystyneet ansaitsemaan armon riittävällä katumisella ja parannuksenteolla. Me siis olemme nyt Jumalan lapsia, jotka Jeesus on jo lunastanut vapaiksi.

Tämä totuus on elämän tärkein aarre. Sitä ei mikään kohtalo voi riistää pois. Siinä on

elämisen pohja, jos kaikki muu sortuu. Tämän selkeän tiedon olen perinyt Hedbergin seuraajilta; olenhan hedbergiläisessä liikkeessä kasvanut. Tästä elämän peruspilarista olen Hedbergille velkaa.

Hedbergin muistokiven takana kohoaa vaaleanharmaalta paadelta rautaristi, Hedbergin äidin hautapaikan merkki, sekä vaaleanruskea graniittiristi, jossa on nimi Gustava. Hedbergin suureen perheeseen ovat siis hänen viimeisessä työpaikassaan Kemiössä kuuluneet myös hänen leskiäitinsä ja sisarensa, jonka terveys on ollut huono. Jo varsin nuorena pappina Hedberg oli luvannut pitää sisarestaan huolta.

Vasemmalla on hiukan kookkaampi kivi, josta erottuu nimi Lovise Hedberg. Ihmettelen nimeä hetken. Sitten muistan, että Hedbergin toisen vaimon nimi oli Lovisa Wilhelmina, joten tässä on varmaan hänen hautansa. Lovisa Wilhelmina oli Hedbergin ensimmäisen vaimon Marian sisar. Hän oli jäänyt nuorena leskeksi ja vaille toimeentuloa, joten Hedberg oli kutsunut hänet perheeseensä asumaan. Fredrik ja Maria Hedberg olivat silloin vielä aivan nuori aviopari, ja Lovisa Wilhelminan tulo oli merkinnyt niukan leivän jakamista. Lovisa Wilhelmina oli jäänyt heidän luokseen ja oli sittemmin tärkeänä apuna perheen seitsemän lapsen hoitamisessa. Kun Maria kuoli keuhkotautiin perheen asuessa Kaarinassa, Hedberg avioitui Lovisa Wilhelminan kanssa.

Etualalla on vähäinen musta kivi, jossa on nimi Maria Hedberg. Eihän se mitenkään voi olla Hedbergin ensimmäisen vaimon hauta! Vuosiluvut eivät täsmää, eikä häntä ole haudattu tänne. Tässä täytyy olla Hedbergin esikoistyttären Marian hautapaikka. Tämä tytär oli aikoinaan ollut kihloissa, mutta hänen sulhasensa oli kuollut juuri ennen häitä. Maria oli sitten jäänyt naimattomaksi.

Tyttären kiven takana on ruskea laatta, Hed-

bergin merimiespojan Eliaksen hautakivi. Miten raskaita elämänvaiheita perhe olikaan kokenut! Kolme kertaa isä oli joutunut seisomaan poikansa haudalla. Kaikki nämä olivat kuolleet keuhkotautiin tai "rintakuumeeseen", nuorin kaksivuotiaana. Miten paljon elämänvoimaa olikaan suru niellyt, miten paljon huutoa Jumalan puoleen se oli nostanut!

Wanhurskaan muisto pysyy... Hedberg tunsi syvästi syntisyytensä ja heikkoutensa Jumalan edessä mutta koki myös riemua Jumalan lapseudesta. Ulkoapäin katsottuna hänen ei tosin olisi tarvinnut pitää itseään lainkaan syntisenä. Jo hänen opiskelutoverinsa aikoinaan oli todennut, että Hedberg oli ikään kuin luonnostaan uskonnollinen. Häntä pidettiin hyvin kunnollisena miehenä. Jopa hautapaikan paadetkin kertovat hänen armahtavasta mielestään ja vastuuntunnostaan. Meillä on hänestä paljon oppimista.

Hedbergin perheen hautakivet kertovat myös siitä, että hurskainkaan ihminen ei pääse kärsimyksiä pakoon. Elämän yllä on kuoleman varjo, mutta se on voitettun mahdin varjo. Jumalan lapsina saamme omistaa tämän lupauksen: Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, kaunis on minun perintöosani.

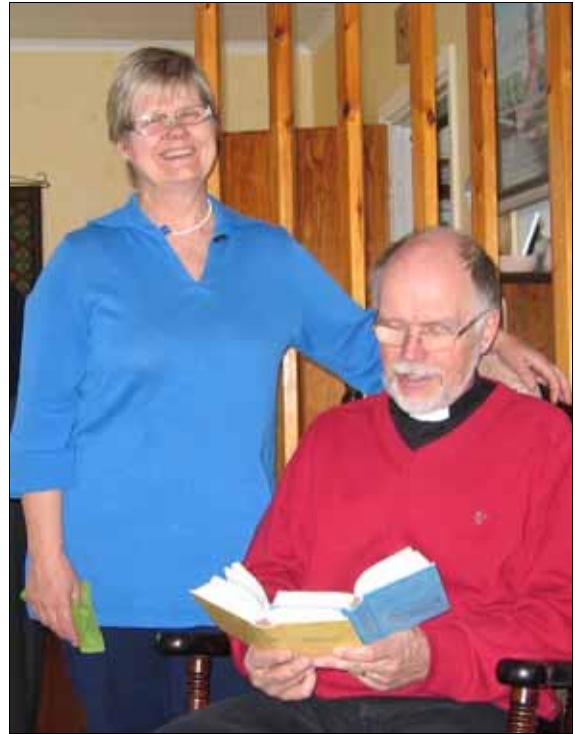
Eeva Takala

Kuvat Annikki Erelä

Saarna Hiittisten kirkossa 1.5.2011
Antti Kuokkanen
Ruotsin kielestä käännös, Paavo Erelä,
kuvat Annikki Erelä

Elämän muutos Tiberiaan rannalla

Opetuslapset olivat palanneet Galileaan, paikkaan jossa he olivat kohdanneet Jeesuksen. Milloinkaan aikaisemmin he eivät olleet kohdanneet hänen laistaan ihmistä. Tämä oli ihmeellinen hetki, hetki täynnä lupauksia.

Anna-Kaisa ja Antti Kuokkanen. Antti vertailee Siionin Kannelta ja ruotsinkielistä Sions Harpania.

Aika Jeesuksen kanssa oli jättänyt heihin lähtemättömän vaikutuksen. Vielä enemmän heihin vaikutti hänen ristiinnaulitsemisensa ja ylösnousemisensa. Ne olivat liian vaikeita asioita ymmärrettäväksi. He olivat täysin hämmentyneitä. Kun Jeesus nyt oli poissa, heillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin jatkaa entistä elämäänsä. Elämässä tapahtui muutos ihmeellisestä tavalliseen.

Todellakin muutos tapahtui, mutta ei tavalliseen. Jotain ratkaisevaa uutta oli tapahtunut, uutta koko maailmaa ajatellen. Jumalan valta-

kunta oli murtautunut esiin. Paha ja kuolema oli voitettu. Ylösnousemus kuolleista oli tapahtunut. Tie Jumalan valtakuntaan oli auki. Vaikka käärme vielä eli, sen pää oli murskattu. Maailma ei tulisi enää olemaan sama kuin ennen. Jumalan valtakunta oli toisenlainen kuin kukaan oli osannut ajatella. Mutta minkälainen?

Päivän evankeliumi kertoo aamusta Tiberiaan järven rannalla, siitä, miten opetuslapset saivat opetuksen Jumalan valtakunnasta. He olivat tehneet työtä koko yön saamatta mitään.

Antti Kuokkanen Hedbergin pappilassa, joka on nykyisin seurakunnan virasto.

Aamunkoitto kertoi sen, että pian aurinko nousisi. He olivat pettyneitä, väsyneitä ja viluissaan. Mieluimmin he nyt haluaisivat syödä jotakin ja sitten levätä. Mutta ei ollut kalaa, ei ruokaa.

Silloin he huomasivat rannalla miehen, joka kysyi, saivatko he kalaa. Kun vastaus oli ei, hän käski heidän heittää verkon syvään veteen. Vaikka hei-

dän mielestään niin ei kalaa saisi, he tottelivat. Sitä suurempi oli yllätys, kun verkko oli niin täynnä kaloja, että he eivät jaksaneet vetää sitä veneeseen.

Rannalla he näkivät valkoiseen pukeutuneen miehen, jolla oli kalaa ja leipää. Simon Pietari ensimmäisenä nousi maihin. Haju toi hänen mieleensä elävän muiston tapahtuneesta. Hiilivalkean haju muistutti siitä yöstä, jolloin Jeesus oli syytettynä ylipapin pihamaalla ja Pietari oli kieltänyt hänet. Suuri kalansaalis ja kutsu "tulkaa syömään" kuulosti tutulta. Miehen täytyi olla Jeesus. Opetuslapset olivat edelleen epävarmoja asiasta, mikä johtui siitä, että ylösnoussut oli toisenlainen. Sama ihminen, mutta toisenlainen.

Pietarin väsymys ja nälkä olivat pois pyyhkäistyjä. Samoin yön pettymyksen kokemus. Johannes ei kerro Pietarin ajatuksista, mutta voimme aavistaa hänen tuntemuksiaan. Siinä oli jotain esimakua Jumalan valtakunnasta. Tekstin mukaan Jeesus kysyi Pietarilta, rakastiko hän häntä. Kolme kertaa, yhtä monta kertaa kuin Pietari oli kieltänyt Herran. Pietari ei tarvinnut sanoja muistuttamaan siitä, mitä oli tapahtunut, hiilivalkea sen teki. Kalansaalis myös muistutti Jeesuksesta. Ja sanat "tulkaa syömään" osoittivat, että hän oli saanut anteeksi ja oli tervetullut mestarin seuraan.

Jumalan valtakunnassa syntejä ei lakaista maton alle vaan ne annetaan anteeksi. Meitä kutsutaan sisään valtakuntaan ja meille annetaan tehtävä.

Ajatelkaamme vielä, mitä tapahtui varhain aamulla Tiberiaan järven rannalla. Pitkä yö oli ollut tulokseton. Sitten tuo uskomaton kalansaalis. Jeesusko tarvitsi tuon kalansaaliin? Ei, hänellähän jo oli kalaa ja leipää valmiina. Koko maailma on hänen ja hän on suvereeni

Antti Kuokkanen saarnaa Hiittisten kirkossa.

hallitsija eikä tarvitse keneltäkään mitään. Mutta silti Jumala kutsuu meitä ja haluaa, että me teemme työtä hänen kanssaan. Jumalan valtakunnassa ei toimita meidän logiikkamme mukaan. Siinä eivät hallitse suuret, voimakkaat tai rikkaat, vaan hän, joka luottaa siihen, mitä Jumala voi tehdä.

Jeesus antaa seuraajilleen erityisen tehtävän. He tulevat tekemään työtä hänelle. Heidät täytetään Pyhällä Hengellä ja lähetetään maailmaan niin kuin Jeesuskin oli tehnyt. Mutta jos he haluavat tehdä omalla tavallaan, he epäonnistuvat. He tekevät työtä koko yön saamatta mitään.

Toinen tie on tunnustaa tappio, kuunnella Jeesuksen ääntä yhä uudelleen ja tehdä mitä hän sanoo. Silloin he tulevat yllättymään. Jeesus tekee ihmeitä, mutta ottaa myös osaa jokapäiväisiin huoliimme, mitkä kaiken aikaa tunkeutuvat elämämme tietoisuuteen.

Johannes muistuttaa siitä, että huolimatta suuresta kalansaaliista verkko ei repeillyt. Jeesus sanoo: "Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan Isänne tietämättä. Teidän pääanne hiuksetkin on luettu. Älkää siis peljätkö, te olette paljon arvokkaampia kuin monta varpusta."

ELYn lähetyskohteet tutuiksi
Annikki Erelä

Malawi

Evankelinen lähetysyhdistys – ELY tekee lähetystyötä kirkon lähetysjärjestöjen, Suomen lähetysseuran ja Sanansaattajat ry:n kanssa yhteistyössä. Sen lisäksi ELYllä on omaa lähetystyötä Venäjällä.

Vuonna 2009 ELYlle tarjoutui mahdollisuus lähteä mukaan Malawin työhön Lähetysseuran kautta. Lähetysseuraan oli tullut työkutsu Malawin kirkolta, ja ELY otti vastaan yhteistyömahdollisuuden innokkaasti. Olihan Malawi evankeliselle kansalle tuttu jo vuosien takaa, jolloin Heli ja Antti Kujanpään perhe lähetettiin sinne työhön Suomen luterilaisen evankeliumiyhdistyksen lähetteinä.

Malawi ja sen aktiivinen luterilainen kirkko ovat tuttuja myös Paavolle ja minulle monista eri yhteyksistä. Olemme myös vierailleet maassa ja kirkon tilaisuuksissa. Malawi on köyhä maa, mutta pieni luterilainen kirkko on aktiivinen. Eri tahoille syntyvät pienet jumalanpalveluspaikat kertovat siitä, että seurakuntalaiset levittävät evankeliumia omissa ympäristössään.

Kirkolla on jatkuva tarve saada uusia työntekijöitä. ELY on antanut tukea ensin kyläkirkko-

Nuorten kuoro valmistautuu esiintymään Malawissa.

Juhana, Karin Elisabet ja Paavo Erelä Malawi-järven rannalla.

jen rakentamiseen ja tänä vuonna tuetaan pappien ja evankelistojen koulutusta 20 000 eurolla. Evankelistat opiskelevat kirkon omassa raamattukoulussa, mutta papit lähetetään opiskelemaan Tansaniaan. Espoon ja Haminan seurakunnat tukevat Malawin työtä ELYn kautta.

Malawi pähkinänkuoressa

- Sisämaavaltio Itä-Afrikassa, pinta-ala 118 480 km²
- Rajanaapureita: Sambia, Tansania ja Mosambik. Idässä rajana yli 500 km pitkä Malawijärvi
- Tasavalta, itsenäistyi 1964 Iso-Britanniasta
- Monipuoluejärjestelmä
- Nykyinen presidentti Mutharika uudelleenvalittuna v:sta 2009
- Pääkaupunki Lilongwe
- Väkiluku 15,5 miljoonaa, (alle 14-vuotiaita 45%, yli 65-vuotiaita 3%)
- Lukutaidottomia 51% täysi-ikäisistä naisista ja 24% miehistä
- Maan ongelmia: köyhyys, väestön kasvu, viljeltävän maan tarve, korruptio, HIV/AIDS

Uskonnot:

Kristittyjä 79,9 %, luterilaisten lisäksi ortodokseja, roomalaiskatolisia, anglikaaneja, protestantteja, helluntalaisia, afrikkalaisperäisten riippumattomien kirkkojen jäseniä. Muslimeja 12,8%, muita 3%, ei uskontoa 4,3%

Malawin ev.lut. kirkko järjestäytyi 1988.

Kuvat Annikki Erelä

Heli Kujanpää

Lähetysromantiikkaa vai lähetysrealismia

Syyskuussa tulee 20 vuotta siitä kun seisoimme leppeässä lämmössä Malawin pääkaupungin Lilongwen lentokentällä. Mieheni Antti ja minä olimme aloittamassa toista työ kauttamme lähetystyöntekijöinä. Ensimmäisellä työkaudella olimme nuori aviopari, nyt meitä oli neljä: Aleksi reilun neljän vuoden ikäinen ja Katja juuri kolmivuotissyntäreitään juhlinut.

Kentällä vastassa oli kirkon pääsihteeri, autonkuljettaja ja lommoinen vanha Peugeot. Tavalliseen henkilöautoon piti kuuden ihmisen lisäksi mahtua 8 matkalaukkuja, joista puolet haastavan kookkaita. Pääsihteeri asetteli kokeneesti suurimmat laukut takakontissa pystyasentoon ja luukku sai repsottaa rennosti auki. Iskimme takapenkillä silmää: Tätä on Afrikka.

Pari päivää kului pääkaupungissa. Tutustuimme pienen kirkkomme toimistoväkeen ja Etelä-Afrikasta lainattuun eläkepiispaan. Piispaan suhtauduttiin kunnioittavasti, osa toimistoväestä ja seurakuntalaisia polvistui aina piispalle puhuessaan. Sitten edessä oli 300 km automatka kohti etelää ja uutta kotikaupunkiamme Blantyreä.

Kymmenisen kilometrin matkan valtatie kulki pitkin Malawin ja Mosambikin rajaa. Ihmettelimme edessä aukeavaa näkymää. Tien vasemmalla puolella oli nauhana tiiviisti ja säntillisesti rakennettuja kyliä pyöreine heinäkattoisine majoinen. Savujuovat taivaalla kertoivat, että ruoka oli tulella. Koulujen piholla leikki iloisia koulupukuisia lapsia. Tien oikealla puolella Mosambikissa oli kammottavan hiljaista, ei mitään elämää. Muutama sodan raunioittama portugalilaistyylinen kivitalo muistutti entisestä siirtomaaisännästä. Kylien pellot olivat villiintyneet ja väki kaikonnut. Asukkaat olivat paenneet sisällissotaa tien toiselle puolelle Malawiin.

Kuulimme, että Malawissa oli yli miljoona mosambikilaista sotaa paossa. Vilkkaat kylät olivatkin pakolaisleirejä. Tuntui kummalliselta, että tavallinen tie pystyi pitämään sotivat mosambikilaiset omalla puolellaan. Malawilainen kuljettajamme vakuutti asian olevan näin. Vain nälkä sai sotilaat tekemään satunnaisia ryöstöretkiä pakolaisleirien puolelle.

Malawi oli ja on yhä yksi maailman köyhim-

mistä maista. Tämä köyhä valtio salli pakolaisten tulla. Hyvänä satokautena maa riitti juuri ja juuri ruokkimaan oman kansan, mutta huono sadekausi johti heti ruokapulaan. Varastot olivat pienet. Malawi sai onneksi runsaasti kansainvälistä apua pakolaisongelman hoitamiseen. Nyt joka kymmenes maassa asuva oli pakolainen.

Kotikaupunkimme Blantyre oli viihtyisä ja vähän ränsistynyt afrikkalainen suurkaupunki. Tilapäinen kotimme oli mangopuiden ympäröimä talo kaupungin laidalla. Maassa oli runsaasti eri kansainvälisten avustusjärjestöjen työntekijöitä ja asunnoista oli kova pula. Asetuimme taloksi ja ryhdyimme opiskelemaan maan tapoja ja kieltä. Minkäänlaista kielikoulua ei ollut, joten palkkasimme oman opettajan. Maan toinen virallinen kieli, chichewa osoittautuikin huomattavasti vaikeammaksi kuin Keniassa oppimamme suahili. Vai oliko oppimiskykymme ruostunut?

Katja valmiina koulunäytelmään.

*Aleksi ja
Katja
purkavat
pihasaunaa,
kun on
muutto
edessä.*

Omia opintojamme enemmän meitä kuitenkin huoletti ja jännitti, miten lapset selviävät täysin ummikkoina englanninkielisessä koulussa. Phoenix Schoolissa vastaavaan tilanteeseen oli onneksi totuttu, oppilaita ja opettajia oli useista eri maista. Aleksi ja Katja olivat kylläkin koulun ensimmäiset suomalaiset oppilaat. Katja aloitti kouluun valmistavassa päiväkodissa ja Aleksi esikoulussa. Lasten sopeutumiskyky on uskomaton, muutaman päivän jälkeen kouluun lähdettiin jo innolla.

Jo toisella viikolla perheemme päivärytmi vakiintui: aamupalan jälkeen seitsemän aikaan lapset kouluun, paluukyydillä chichewan opettaja meilte kotiin. Aamupäivä kielen harjoitusta. Opettajan kyyditys kaupunkiin ja lapset paluukyydillä kotiin. Lounas ja siesta yli iltapäivän kuumuuden. Ennen iltaa kauppareissulle ja postiin, lasten kotiläksyt, puutarhanhoitoa ja perheen yhdessäoloa.

Hyvin pian opimme Malawista kaksi tärkeää asiaa: Maan politiikasta eikä etenäkään diktaattorina hallitsevasta presidentistä kannattanut puhua yhtään mitään. Jutut krokotiilialtaista, johon vastustajat heitettiin, osoittautuivat vallan lopulta vaihduttua tosiksi. (Meidät luultavasti olisi vain karkotettu maasta.)

Toinen lähes yhtä tärkeä oppi oli, että naisten on käytettävä hametta. Pitkien housujen käyttö

julkisilla paikoilla oli rangaistava teko.

Vuodenvaihteen jälkeen pääsimme muuttamaan uuteen kotiin. Olimme onnistuneet löytämään kaupungin toiselta laidalta talon, jonka pihalla kasvoi sokeriruokoa. "Sokeriruokotalomme" osoittautui torakkalinnaksi. Mittavien myrkytysoperaatioiden jälkeen saimme talosta asuttavan. Lyhyen kävelymatkan päässä oli pieni eläintarha, kävimme usein ennen pimeän laskeutumista seuraamassa eläinten ruokintaa.

Tullessamme Malawiin kirkon kolmesta vihitystä papista yksi oli kuollut, toinen jatko-opinnoilla Amerikassa ja jäljellä ollut yritti selvittää noin 60 pienen seurakunnan kanssa. Pappisapua tarvittiin erityisesti eteläisen Malawin parin tusinan seurakunnan tueksi. Työ oli papin tuttua perustyötä: messuja kolmena päivänä viikossa, kasteita ja konfirmaatioita, seurakunnan vanhinten ja raamattukoulun käyneiden evankelistojen työn tukemista. Kielikoulu jäikin varsin lyhyeksi, työ kutsui.

Malawin kirkkoa ei perustanut yksikään lähetysjärjestö, vaan malawilaiset itse. Tansaniassa luterilaisuuteen juurtuneet siirtotyöläiset panivat kotiin palattuaan toimeksi ja perustivat ensin kirkon (1980-luvun alussa) ja lähtivät sitten etsimään tukea naapurimaiden luterilaisilta kirkoilta ja lähetysjärjestöiltä. Apua löytyi Tansaniasta,

Botswanasta, Etelä-Afrikasta, Saksasta, Ruotsista ja Suomesta.

Malawissa seurakuntien nopeaan kasvuun vaikutti kirkon ja sen johdon hyvä maine. Lisäksi pieni vähemmistökirkkomme sai melkoisesti uusia kannattajia - hautajaisissa. Hautajaisiin kokoontui aina koko kylän väki uskonnosta riippumatta. Luterilaista vainajaa siunannut evankelista keskittyi puheissaan armon evankeliumin julistamiseen, eikä muiden kristittyjen moittimiseen. Tämä vetosi saattoväkeen, sekä kristittyihin että muihin kuulijoihin.

Lähes viikoittain kirkon toimistoon tuli uusia kutsumuksia naapurikyliin. Evankelista kävi keskustelemassa pyytäjien kanssa. Mikäli perusedellytykset olivat kunnossa, evankelista lähetti lähimmän seurakunnan vanhemmistoa kylälle opettamaan. Syntyi kasteopetusryhmä, sitten saarnapaikka ja pian uusi seurakunta, joka oli jäsentensä vastuulla.

Kirkon taloustilanne oli kovin heikko ja lähetystävien tuesta riippuvainen. Silti työtä haluttiin koko ajan laajentaa uusille alueille, joilta tuli kutsumuksia. Uutta työvoimaa koulutettiin ja kurssitettiin jatkuvasti. Pian saatiin suurta helpotusta, kun neljä kirkon omaa Etelä-Afrikan seminaarissa opiskellutta pappiskokelasta palasi kotiin. Heidän intonsa tarttui evankelistoihin ja työn laajeneminen jatkui.

Monen seurakunnan kokoontumispaikat olivat varsin surkeita, pimeitä koulu- luokkia, puiden alustoja, muovipusseista kyhättyjä tilapäis- suoja. Joillakin seurakunnilla oli valmiina seinätiilejä, muttei rahaa sementtiin ja kattorakennelmiin. Lähetys tuli apuun. Sadan hengen kirkon kustannukset jäivät ison talkootyön ansiosta pariin tuhanteen euroon. Oman kirkon saaminen vaikutti jokaisessa seurakunnassa suoraan

hengelliseen elämään innostavasti ja kannustavasti.

Oman kirkon ohella oma Raamattu on afrikkalaiselle kristitylle tärkeä. Suomalaisten lähetystävien tuella Raamattujen hinnat saatiin niin edullisiksi, että suuri osa seurakuntalaisista pystyi sen hankkimaan. Raamatun arvoa nosti se, että se oli itse ostettu - ilmaista tavaraa ei arvostettu samalla tavalla.

Kolme vuotta Malawissa kului nopeasti. Afrikassa vietettyjen vuosien merkitystä on vaikea kuvaila, niin paljon kaikkea. Yhtenä päällimmäisenä tunteena on kokemus siitä, että me kaikki kuulumme samaan suureen Jumalan kansaan.

Ajamme pohjoiseen kohti pääkaupunkia Lilongwea ja lentokenttää. Työkautemme Malawissa on ohi. Nyt meitä on viisi. Reilun vuoden ikäinen kuopuksemme Pinja-Liisa on elänyt koko pienen ikänsä Malawissa. Miten hän mahtaa sopeutua uuteen kotiin ja uuteen maahan?

Tien oikean puolen pakolaiskylät ovat autiot ja tyhjä. Pyöreät majat törröttävät outoina, yhdessäkään ei ole kattoa. Tien vasemmalta puolelta Mosambikista nousee iloisia savujuovia, ruoka on tulella. Sota on ohi. Arvokkaat kattoheinät kainalossaan pakolaiset ovat kulkeneet tien poikki kotiin.

Kuvassa koulunäytelmäporukka, Aleksi kolmas vasemmalta, harmaa puku, valkoiset siivet.

Eero Junkkaala 19.5.2011

Rakkaus houkuttelee kirkkoon

”Kirkkoamme kutsutaan rakastavaksi kirkoksi”, malawilaiset pastorit kertovat. Kun kysyn, miksi ihmiset etsiytyvät tämän nuoren afrikkalaisen kirkon piiriin, saan vastaukseksi, että rakkaus vetää heitä.

Papit välittävät ihmisistä, menevät heidän koitehinsa ja rukoilevat heidän puolestaan. Niinpä Malawin luterilainen kirkko on voimakkaasti kasvava kirkko.

Vuonna 1982 perustetussa Malawin luterilaisessa kirkossa on vähän yli 100 000 jäsentä tällä hetkellä. Seurakuntia on kuutisenkymmentä ja 42 pappia huolehtii niiden hengellisestä elämästä. Lisäksi kirkossa on 55 evankelistaa. Kaikki työntekijät on koulutettu raamattukoulussa, joko kuuden kuukauden tai vuoden mittaisilla kursseilla. Pappistarve on suuri, samoin pappien jatkokoulutuksen tarve.

Viime vuonna Malawin luterilainen kirkko lähetti neljä pappia jatkokoulutukseen naapurimaahan, Tansaniaan. Iringassa toimiva Tansanian luterilaisen kirkon ylläpitämä Tumaini-yliopisto tarjoaa kaksivuotisen koulutuksen, jonka jälkeen on vielä mahdollista jatkaa pidemmällekin, mikäli talousasiat järjestyvät. Köyhä kirkko ei pysty itse maksamaan tätä koulutusta, mutta papit ovat Suomen Lähetysseuran stipendiaatteja. ELY puolestaan tukee tätä työtä Lähetysseuran kautta. Opiskelijat ovat kertoneet moneen kertaan, kuinka etuoi-keutettuja he kokevat olevansa päästyään näin kehittämään itseään. Nämä miehet, Isaac Siyani, Derison Sitima, Justin Mofolo ja Pearson Banda ovat tavattoman motivoituneita ja innokkaita oppimaan uutta.

Malawin kirkon suuri ongelma on taloudellinen. Useimmat seurakuntalaiset elävät maaseudulla, jossa ainoa tulonlähde on pieni peltoplántti. Siitä ei liikene kovin suuri kymmenyksiä kirkon kassaan. Kirkolla puolestaan ei ole muita tuloja kuin jäsentensä kannatus. Niinpä ulkomainen apu on tässä vaiheessa

korvaamattoman tärkeä. Toinen suuri haaste on johtajuus kirkossa. Pappien koulutustaso on alhainen ja tarvitaan niitä, jotka kykenevät opettamaan ja johtamaan muita. Tätä puutetta korjaamaan kirkko on lähettänyt nämä neljä pappiaan naapurimaan opinahjoon.

Hengellisesti kirkko vaikuttaa vireältä. Se saa jatkuvasti uusia jäseniä, jotka tulevat pääasiassa pakanuuden parista, kuten haastateltavani sanoivat. Joitain liittyy myös toisista kirkkokunnista. Maan suurin kirkko on katolinen. Myös presbyteerejä on enemmän kuin luterilaisia.

Miksi te sitten olette luterilaisia, kysyn näiltä jo varsin kokeneilta kirkon työntekijöiltä. He korostavat kahta asiaa: ihmisten rakkaudellista kohtaamista ja Jumalan armoa ainoana pelastustienä. Näiden he sanovat erottavan luterilaiset muista. Lisäksi he pitävät tärkeänä evankelioimistyötä oman maansa lähetysalueilla. On mentävä sinne, missä ihmiset eivät ole vielä kuulleet evankeliumia Jeesuksesta.

* * *

Eero Junkkaala on Suomen Lähetysseuran lähettinä Tansaniassa. Hän toimii tällä hetkellä Iringan Tumaini-yliopiston opettajana Tansaniassa, jossa jatkokoulutetaan kirkon työntekijöitä.

Lasten kristillinen kasvatus sydämellä

Elina Koivisto on nuori äiti, joka haluaa antaa omille lapsilleen kristillisen kasvatuksen ja haluaa auttaa muitakin vanhempia kasvatustehtävässä. Hän on seurakuntapastori ja neljän lapsen äiti, joka on kotoisin Pellosta, Lapista. Monen mutkan kautta perhe on päätenyt asumaan Järvenpäähän, jossa Elina Koiviston puoliso toimii kirkkoherrana.

Tällä hetkellä Elina on kotiäitinä vuoden ikäistä Luukasta hoitamassa. Samalla hänellä on mahdollisuus antaa laatu-aikaa kolmelle vanhemmalle lapselle, jotka ovat jo koululaisia. Aikaisemmin enemmän uraishuoneeksi itsensä kokevalle kotona oleminen on loistava mahdollisuus ja Elina sanoo pitävänsä siitä, että päivät ovat hyvin erilaisia. Neljän eri-ikäisen lapsen kanssa arkeen kuuluu menoja ja meininkiä. Lasten koulupäivien aikana äidillä kuitenkin on mahdollisuus nauttia esim. kävelylenkeistä ja ystävien seurasta.

Kristillinen kasvatus ja erityisesti nuorisotyö kiinnostivat Elinaa jo opiskeluaikana teologisessa tiedekunnassa ja niinpä hän valitsi pääaineekseen uskonpedagogiikan. Sitten Ruotsiin muuttaessaan ja ensimmäisen lapsen syntymän jälkeen hän alkoi kotiäitinä luoda Luulajaan suomenkielistä lapsi- ja perhetyötä. Siitä lähtien hän on ollut mukana kehittämässä ja toteuttamassa näitä työmuotoja seurakunnissa:

- Olen panostanut erityisesti perhekerkköjen toteuttamiseen, jotta ne vastaisivat nykyisten ja perheiden tarpeita sekä synnyttäisivät ja vahvistaisivat uskoa. Lisäksi olen nähnyt tärkeänä yhteistyön päiväkotien ja koulujen kanssa, jotta mahdollisimman moni lapsi saisi kuulla Jeesuksesta. Vaasassa ollessamme loimme ystävien kanssa Kotisatama-messun, jossa nuoret perheet yhdessä ovat tekemässä perhemessua.

Joskus olen huomannut, että lapsityössä on vaarana unohtaa Jeesus. Pidän tosi tärkeänä sitä, että lapsille kerrotaan rohkeasti Jeesuksesta,

jotta he voivat turvautua häneen. Aika usein kuuleekin, miten lapset nopeasti nappaavat päiväkerhojen ja pyhäkoulujen sanomasta juuri Jeesuksen. "Mä meen nyt Jeesus-kerhoon!" on viesti, jonka monet päiväkerholaisten vanhemmat saavat lapseltaan.

Pidän myös tosi tärkeänä sitä, että lapsityö on nykyaikaista. Pitää löytää ne tavat kertoa evankeliumia, jotka puhuttelevat tämän ajan perheitä. Perhekerkoissa olen käyttänyt paljon raamatunkertomuksia ja muita kertomuksia nukketatteri-muodossa, koska olen huomannut sen toimivaksi tavaksi. Perhetyössä olen halunnut kohdata viime aikoina erityisesti ensimmäisen lapsen saaneita vanhempia, jotka kaipaavat tukea vanhemmuuteen ja ovat usein myös eräänlaisessa herkkyyssvaiheessa uskon asioiden suhteen. Työssäni olen panostanut kutsujen lähettämiseen eri ikäryhmille, jotta kirkon kynnys tulisi mahdollisimman matalaksi.

Kristillinen usko on vahvasti esillä myös Koiviston perheen elämässä. Tarkoituksena on antaa lapsille mahdollisuus uskon kasvamiseen. Elina kertoo heidän perheessä hyviksi havaittuja keinoja ikään kuin rohkaistakseen muitakin käyttämään mielikuvitusta ja opettamaan uskoa Jeesukseen lapsille sopivalla tavalla:

- Olemme lukeneet lapsille erilaisia kristillisiä kirjoja, kuunnelleet hengellistä musiikkia; lapset ovat pitäneet myös kovasti kristillisten videoiden katselusta. Olemme osallistuneet säännöllisesti pyhäkouluihin ja jumalanpalveluksiin. Tosin

viime aikoina emme ole enää aivan joka sunnuntai pystyneet osallistumaan hengellisiin tilaisuuksiin. Sen vuoksi olen iloinnut siitä, että lapset ovat saaneet hengellisiä kasvuaineita myös Aarrearkku-ohjelmaan osallistumisesta sekä kristillisestä eskarista ja koulusta. Lisäksi olemme esiintyneet perheorkesterina erilaisissa seurakunnan tapahtumissa. Lasten kasvaessa itse olen saanut siirtyä solistin paikalta kannustusjoukkoihin, mistä olen ollut tosi tyytyväinen.

Tärkeimpänä kristillisenä kasvatuksena olen pitänyt iltarukousta sekä meidän vanhempien antamaa esimerkkiä kristittyinä elämisestä. Lapset sanovat monesti: "Taasko sä rukoilet?", kun huokailen kesken päivän Jeesuksen puoleen. Keskusteluissa on tullut monesti ilmi, miten lapsetkin haluavat arjen keskellä turvautua Jumalan apuun.

Lasten kristillinen TV-ohjelma Aarrearkku on Elina Koiviston mielestä mahtava mahdollisuus:

- Aarrearkku-ohjelma on hyvä apu kotien kristilliseen kasvatukseen. Suuren perheen äitinä, pappina ja papin puolisona olen huomannut, että välillä kirkkoon ja pyhäkouluun lähteminen on mahdotonta tai liian työlästä. Siksi on hyvä, että

Aarrearkkun lapsia pohtimassa Raamatun arvoitusta. Koiviston Antton toinen oikealta. Kuva IRR-TV

voi viettää pientä pyhäkouluhetkeä kotona. Aarrearkku-ohjelman kautta lapset oppivat paljon hyviä kristillisiä lauluja, kuulevat Raamatun sanaa nykyaikaisella ja kiinnostavalla tavalla sekä näkevät muitakin lapsia, jotka haluavat elää kristittyinä. Toivon, että Aarrearkku voisi tavoittaa uusia lapsia ja perheitä. Toivon myös, että Aarrearkku löytyisi jatkossa myös DVD:nä, jotta sitä olisi helppo antaa lahjaksi kummilapsille tai vaikkapa lasten kavereille. Aarrearkku on mahtava mahdollisuus!

Haastattelijana Annikki Erelä

Aarrearkkun lapsia Masan Etsivätoimistossa. Koiviston Laura toinen vasemmalta ja Mikael reunimmainen oikealta. Kuva IRR-TV

Helena Ylikotila

Kolumni

*"Onni on sitä kun ei tiedä
ei näe kaikkea kerralla
ei alkua ei loppua,
ei syytä eikä seurausta,
näkee vain tämän hetken väkevän värin."
(Maaria Leinonen)*

Haikein ja hiukan ristiriitaisin tuntein kirjoitan tätä kolumnia. Riisumme nykyistä kotia. Irtaimisto pakataan lähes vuodeksi varastoon. Lipaston laatikoiden tyhjentäminen on mieluisaa, mutta hidasta puuhaa. Kihlajais- ja häönnittelut yli 40 vuoden takaa. Tyttöjen lähettämät kirjeet opiskeluvuosilta, äitienpäivä- ja muut onnittelukortit ekaluokalta lähtien. Mukana on jo lastenlastenkin tekemiä kortteja. On ihan pakko lukea muutama. Vaivun muistoihin ja unohdan ajan kulun. Onnenkultapölyhiukkaset leijailevat ilmassa.

Elämäämme on sisältynyt paljon muuttoja. Kun katson taaksepäin, myönnän, että toiset ovat olleet onnistuneita hyviä ratkaisuja, toiset jättäisin nyt tekemättä. Eteenpäin olemme aina lähteneet innokkaina ja uteliaina. Meidän oli kuljettava juuri tämä tie, tuo polku, noustava seuraavalle korkealle mäelle. Näen Jumalan johdatuksen siinä, että olemme tarvinneet kaikki nämä muutot, vastoinkäymiset ja onnistumiset. Ilman niitä olisimme erilaisia kuin, mitä nyt olemme.

Hämmentyneenä kuuntelin piispa Eero Huovisen haastattelua, jonka hän antoi viimeisenä päivänä piispanvirassa. "Me ihmiset olemme erinomaisia sanomaan, mikä on Jumalan johdatusta. Alamme mestaroida Jumalan suunnitelmia. Jumalan ajatukset ja tarkoitukset ovat niin suuria ja käsittämättömiä, että emme voi millään varmuudella sanoa, mikä kohdallamme on Jumalan tekoa ja sallimaa. Meidän tulisi kysellä itseltämme, oliko tämä elämänmuutos Jumalan johdatusta vai ihan omia tekosiamme."

Eikö Jumala johdatakaan minun elämäni? Onko kaikki vain sattumaa; epäonnea, onnenkantamoisia, hyvien ja huonojen valintojen seurausta? "Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen", Jumala lupasi kansalleen. Elämänmuutosten kynnyksellä olen pyytänyt Jumalan siunausta

suunnitelmillemme. Mieltä kaihertaa ajatus: mitä jos Jumala pettää minua? Jos tämä ei olekaan Jumalan mielenmukaista? Jos Jumala haluaa minun tekevän toisin?

Kuusivuotias Siiri piirsi ahkerana prinsessoja ja prinssejä. Hänen poskensa punoittivat innostuksesta. - Mummu, mä oikeasti tykkään enemmän kaikista eläimistä kuin prinsessoista ja linnoista. Mun lempiasuni on lippis eikä röyhelömekko. Vastasin jotakin epämääräisesti, mikä ei ilmeisesti tyydyttänyt Siiriä. - Oletko sä mummu pettynyt minua kun mä olen mieluummin hevostyttö kuin prinsessa?

Otin pikkuisen syliin, halasin ja sanoin: - Sinä olet mummulle ihan yhtä rakas, olit sitten prinsessa tai hevostyttö tai ihan mikä tahansa. - Kiitti mummu, Siiri sanoi silmät loistaen ja antoi suukon poskelle.

Jumala on monia kertoja pettynyt minua, käyttäytymiseeni ja tekoihini. Siitä huolimatta Hän rakastaa minua juuri sellaisena kuin olen. Ottaa syliin, lohduttaa, kantaa hetken käsivarsillaan ja antaa taas luvan mennä. Olen se kuriton lammas, jonka kintereillä paimen joutuu juoksemaan ja ohjaamaan yhä uudelleen takaisin lammasmaahan. Me tarvitsemme vakuuttelua, että meitä rakastetaan. Vanhin lastenlapseni yhdeksän-vuotias Onni kysyi: - Rakastatko minua eniten? Enempi kuin Siiriä, Severiä, Helmiä tai Marttaa, koska minä olen vanhin?

Olisi ollut helppo miellyttää Onnia ja sanoa, että rakastan häntä eniten. - Rakastan kaikkia teitä yhtä paljon, mutta olen rakastanut sinua pidemmän aikaa kuin muita, koska olet vanhin, pyörittelin vastaustani.

Jumala rakastaa minua, mutta rakastanko minä häntä. Rakastanko Häntä vain kiitos- ja juhlahetkinä, mutta arjessani Jumalaa ei näy. Rakastanko Jeesusta tarpeeksi? Närkästyn Pietarin lailla, kun

Jeesus tivaa: Helena Janin tytär, rakastatko minua? Ei ole muuta mahdollisuutta kuin huokaista: "Herra sinä näet kaiken. Näet minun elämäni kokonaisuudessa, alun ja lopun. Tiedän, että en rakasta sinua tarpeeksi. Mutta haluan oppia rakastamaan sinua ei vain tarpeeksi, vaan eniten."

Jumalan rakkaus minussa näkyy tavassani kohdella muita ihmisiä. "Rakasta lähimmäistä niin kuin itseäsi." Omia läheisiä on helppo rakastaa. Jumala vaati minua rakastamaan kaikkia; ihonvärittään ja mieliteiltään erilaisia. Rakkauden vaatimus ulottuu jopa minulle vihamielisiin ja hankaliin ihmisiin. Rakastaminen on vaikeaa, en aina kykene siihen. Jos käännän selkäni apua tarvitsevalle, käännän samalla selkäni Jeesukselle. Kun arvostelen ja pilkkaan naapuriani, teen sen silloin Jeesukselle. Siihen minulla ei totisesti ole varaa!

Ravistan itseni hereille. Pakkaan kaikki muistot hellästi ja huolella. Ne ovat aarteita, jotka seuraavat mukana tulevaan kotiin. Sujautan viimeisen kortin pahlilaatikkoon. Se on

mieheni kummitäidin kauniilla, koukeroisella käsialalla kirjoitettu kihlajaisonnittelu: "rakastain ja anteeksantain, käy kulku editse onnenrantain."

Haluan kohdata huomispäivän iloisena, onnellisena ja luottavaisena, mutta Jumalan tahtoa ja johdatusta rukoillen. Aloitan jokaisen aamun kuuntelemalla Pia Perkiön/Mika Piiparisen toivoa ja uskoa vahvistavaa laulua.

*"Oi katso mikä aamu; yön varjot katoaa,
ja linnut pienimmätkin ylistää Jumalaa!
Niin täydellinen nytkin on Herran luomistyö.
Oi katso, mikä aamu, kun väistyy pitkä yö.
Oi, katso mikä aamu; saat alkaa uudelleen,
tien kaidan kulkijana uskoen Jeesukseen.
Saat rukoilla, saat pyytää tänäänkin armoa.
Oi, katso, mikä aamu; saat alkaa alusta.*

*Oi katso, mikä aamu, kun uusi taivas,
maa soi ylistystä Herran, Jumalan kunniaa!
Kun silmäni saa nähdä kasvoihin Jeesuksen,
oi katso, se on aamu edessä istuimen!"*

Meillä katsotaan Aarrearkkua

Isovanhempina olemme kokeneet lastenlasten kristillisen kasvatuksen jääneen hyvin pintapuoliseksi. Pyhäkouluja ei enää ole maaseudullakaan toiminnassa. Olemme yrittäneet lukea lapsille Raamatun kertomuksia, mutta ne eivät luettuina ole juurikaan kiinnostaneet.

Aarrearkun televisioinnit tulivat sopivasti 9, 7 ja 4-vuotiaille lapsenlapsille. Nauhoitamme lähetysten ja kun lapset sitten tulevat "lettukesteille" niin laitamme Aarrearkun tulemaan. Heti lapset lopettavat muun leikkimisen ja asettuvat television eteen ohjelmaa seuraamaan. He myöskin leikkivät ja laulavat mukana. Ohjelmaa seurataan tarkasti ja joitakin laulun osia he yrittävät myöhemminkin laulaa keskenään.

Kuva Reino Koivusaari

Olen vuoden aikana tallentanut kaikki lähetykset ja näyttänyt ne lapsille eikä minkäänlaista kyllästymistä ole havaittavissa. Valitettavasti tallentimieni on niin pieni, ettei niitä voi pysyvästi siellä säilyttää, vaan katselemisen jälkeen ohjelma on poistettava. Olisi hyvä, jos eri Aarrearkku-ohjelmat voitaisiin säilyttää esimerkiksi Elysanomien kautta katsottavaksi.

Ohjelmalle pitkää ikää ja ohjelman tekijöille ja tukijoille Jumalan siunausta tärkeässä tehtävässä!

Reino Koivusaari

Kolehtien ja lahjoitusten tilitys

Huom! Muistathan merkitä viestiin tuen kohteen ja maksajan seurakunnan.

Työntekijöiden ja työmuotojen tukirengastili:

Tilinumero 511402-237545 tai IBAN **FI24 5114 0220 0375 45**

ja viestiksi alla olevasta listasta haluamasi tuen kohde

Antero
Raili
Sirpa
Kotimaan työ
Aarrearkku
Laula kanssani

Kolehti- ja lahjoitustili:

Tilinumero 511402-234369 tai IBAN **FI28 5114 0220 0343 69**

ja viestiksi joku alla ol. (merkitse tilaisuus ja pvm, tuen kohde sekä maksajan srk)

ELYn kotimaantyölle
Lähetykselle yleisesti (= Venäjä tai käytettäväksi johonkin alla ol. kohteista)
Angola (= Angolan kirkon tuki, SLS)
Malawi (= Malawin kirkon tuki, SLS)
Tansania (= Holmströmien lähettiperhe ja maasai-työ Tansaniassa, SLS)
Sat7 (= arabiankiel. TV-kanavan tuki, Sansa)
Kristiina (= Kristiina Erelän kannatus, SLS)
Tedite (= Tedite-hanke Sambiassa, Towards equality, democracy and economical growth by IT-education)
TA-avustukset (merkitse TA, tuen kohde sekä maksajan seurakunta)

Levymyyntilitykset:

Tilinumero 511402-238022 tai IBAN **FI46 5114 0220 0380 22**

Kuninkaan lapset DVD/CD (= viestiksi levyjen tilityksiin)

Ilmoita

järjestettävistä
tapahtumista
ELYn toimistoon
yhteistä lehteä
ja
ELYn kotisivujen
tapahtuma-
kalenteria
varten

ely@evangeliset.net

tai

p. 040 415 9416
(myös tekstiviestein)

Kuva Upi

**Kiitos kaikille teille, jotka olette tukeneet ja tuette
ELYn työtä! Jumala lahjanne siunatkoon.**

Haluatko liittyä kannatusrenkaaseen? Ota yhteyttä ELYn toimistoon tai työntekijöihin. Yhteystietoja löytyy tämän lehden sivulta 2 sekä Elyn kotisivuilta <http://www.evangeliset.net/yhteystiedot>

Elysanomat on ilmainen jäsenlehti, jota jaetaan muillekin kiinnostuneille. Tilausmaksua ei ole, mutta kiittäen otetaan vastaan vapaaehtoisia lahjoituksia ELYn työtä varten.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	K-S OP	IBAN	BIC
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetisyhdistys ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Merkitse haluamasi tuen maksutiedot niille varattuihin lokeroihin: - tilinumero - viesti	
Maksaja Betalar			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tililtä n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

Rukoilemme siunausta tuleville järjestettävillä tapahtumilla

Kesäkuussa 2011

Ti 7.6. klo 9-13 ELYn kesätori Kurikan kirkon tapulin nurkalla. Saa tulla kauempaaki!

10.-12.6. SLSn Lähetysjuhlat
La 11.6. klo 18 ELYn Siionin Kanteleen seurakunta Länsi-Porin kirkossa (Liikastentie 28). Annikki ja Paavo Erelä, Sirpa Keski-Antila, säestykset Matti Heroja, kolehti ELYn työlle.

Su 12.6. klo 10, messu Elimäen kirkossa (Vanhamaantie 16), liturgi Johanna Pesonen, saarna Seppo Suokunnas, kirkkokuoro. Kirkkokahvit, jonka jälkeen Helluntaijuhla srk-keskuksessa, S. Suokunnas ja Johanna Pesonen.

Ke 15.6. klo 9-13 ELYn kesätori Kurikan kirkon tapulin nurkalla. Saa tulla kauempaaki!

Ke 15.6. ELYn Seinäjokisten järjestämä kaikille avoin Retki Ähtärin Honkiniemeen, lähtö klo 16 LRn pihasta. Alma Saari, Sirpa K-A, Salme Rinta-Komsi, Paavo Kujala laulu. Ilm. 7.6. mennessä p. (06) 418 4111. Retken hinta 23€.

Su 19.6. klo 14 Kotiseurakunta Arto ja Eila Karimäen kodissa Lammilla, Haapojantie 7 as 23.

Su 19.6. klo 14 Maakunnalliset kesäseurat Keski-Antiloilla, Ilmajoen Myllylammella (Lahdentie 152). Juhani Erkkonen, Raimo Mäki säestykset. Saa tulla saunomaan ja uimaan jo puolilta päivin, jos sää sallii. Arpoja, kirjapöytä + muuta.

Heinäkuussa

Su 3.7. klo 18 Maakunnallinen Naisten ilta Alahärmän Ruskorannassa (Haaruskankaantie 216). Paljon mielenkiintoista ohjelmaa, mm. Paula Risikko, HPE, käsityönäyttely, tarjoilua, arpoja, kirjamyynä Sirpa K-A. Klo 18 lipun nosto, jumppatuo- kio Päivi Sillanpää, vapaata yhdessä oloa. Klo 19 kahvia, makaraa, ohjelmaa mm. Paula Risikko, Marketta Veikkola, Ulla Latomäki, juonto Sirpa K-A. Iltahartaus: "Kantakaa toistenne taakkoja, niin te toteutatte Kristuksen lain" (Gal. 6:2). Ilta päättyy yhteiseen ehtoolliseen viettoon. Järj. Kauhavan Tiimi yhdessä alueen seurakuntien kanssa.

KESÄJUHLAT TAMPEREELLA 6.-7.8.2011

Ohjelmavastuussa mm. piispa Matti Repo, tuomiorovasti Olli Hallikainen, rehtori Petri Välimäki, lähetystyöntekijä Kristiina Erelä, kanttori Tuomas Laatu, urkuri Matti Hannula, nuorisomuusikko Matti Mäkinen, pastori Jussi Laine sekä joukko tuomiokirkkoseurakunnan ja ELYn työntekijöitä.

Tarkemmat tiedot ennen juhlaa ilmestyyssä kesäjuhla-Elysanomis- sa sekä osoitteessa <http://www.evangeliset.net/kesaejuhla/>

OLET SYDÄMELLISESTI Tervetullut juhliille!

Järj. Tampereen Tuomiokirkkoseurakunta ja Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry

TUOMIOKIRKKOSEURAKUNTA

Evankelinen
lähetysyhdistys ry

Yhteiskyyditys juhliille Pohjanmaalta:

La 6.8. klo 7 lähtee Rannan bussi Alahärmästä reittiä Alahärmä-Ylihärmä-Kauhava-Lapua-Seinäjoki-Ilmajoki-Kurikka-Jalasjärvi. Utele äkkiä lisää Sirpalta p. 0400 974 102 tai sirpa.keski-antila@evangeliset.net

Su 10.7. Maakunnallinen kirkokopyhä Ylistarossa alkaen Mes-sulla klo 10 kirkossa. Liturgi Markku Toivio, Sirpa K-A. Keitto-lounas. Päiväjuhla. Markku Toivio, Sirpa K-A, kirjoja, arpoja.

To 21.7. klo 18 Seurat Lapua Seppämestarissa (Miiankuja 3). Musiikkia Kimmo ja Tommi.

Pe 22.7. klo 18 Mökkiseurat Pyhtäällä Nurmiraanan sisarus-ten mökillä. Ohjelmassa puhujina mm. rovasti Päivi Sipponen, Pyhtään srk:n pappi, lausuntaa, nuorten musiikkiesityksiä ym. Tervetuloa mukaan kauempaa-kin !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Mökille opas-tus Antinniementieltä Tiedustelut: Leila Nurmiraanta puh. 040 727 0231

Ke 27.7. klo 18 perinteinen Lai-kan juhla Karstulassa. Eero Huo-vinen, Pekka Knuutti, Sirpa Keski-Antila.

Pe 29.7. klo 18 Kauhavan Tii-min kokous Alahärmän Rusko-rannassa, Haaruskankaant. 216.

Su 31.7. klo Pihaseurat Kannus-järvellä Näkkilässä, Näkintie 362, puhujia ELYstä ja seurakunnas-ta. Kahvitarjoilu ja arpoja ELYn työn hyväksi.

Elokuussa

Ti 2.8. klo 18 ELY-toiminnan syyskauden avajaiset / ELYn ke-säjuhlien aattoseurat Ulla ja Pekka Latomäen mökillä Lapuan Kauhajärvellä, Herneshuhdantie 60. Sirpa K-A, Ulla Latomäki.

Ke 3.8. klo 20 Kurikan ELYn lä-hetyskerhon järjestämä kesä-kirkko Kurikan kirkossa.

Su 14.8. klo 18 Maakunnallinen Miesten ilta Alahärmän Rusko-rannassa, Haaruskankaantie 216. Lauluryhmä "Hyvät Häjyt".

Su 21.8. klo 15 Siionin Kante-leen lauluseurat Hyvinkään Van-hassa Kirkossa. Juonto Tapio Tu-runen.

Ke 24.8. klo 18.30 alk. tarj. Si-ionin Kanteleen seurat Jalasjär-ven srk-talolla.

Kuva vt

Katso päivitettyt tapahtumatiedot osoitteesta www.evankeliset.net/kalenteri

HUOM!
**ILMOITATHAN KAIKKI PIENETKIN POHJANMAAN
ELY-TILAISUUDET JA JÄSENTIETOMUUTOKSET SIRPALLE!
KIITOS!**

ELYn Aluesihteerin Sirpa Keski-Antilan
Lahdentie 152, 60800 Ilmajoki
sirpa.keski-antila@evankeliset.net tai p. 0400 974 102

Retki Vienan Kemiin 18.-22.8.2011

Lähde mukaan mielenkiintoiselle matkalle Vienan Kemiin Venäjälle!

ALUSTAVA MATKAREITTI:

Kurikka-Seinäjoki-Lapua-Kyyjärvi-Viitasaari-Kuopio?-Kuhmo-Vartiuss-Kostamus(yöpyminen mennessä ja palatessa)-Rukajärvi-Vienan Kemi (2 yötä)-laiva-retki Solowetskin saarelle. Paluu Kalevan tai Jyskyjärven kautta. Hotellimajoitus.

HINTA: 300€, mukaan mahtuu 35 henkilöä.

TARVITSET: Voimassa olevan passin ja vakuutukset. Järjestäjä hankkii ryhmäviisumin.

ILMOITTAUTUMINEN JA TIEDUSTELUT:

Vaikka heti, mutta viimeistään 30.6.2011 mennessä Sirpalle p. 0400 974 102 tai sirpa.keski-antila@evankeliset.net

JÄRJESTÄJÄ: ELY ry eli
Evankelinen Lähetysyhdistys

Tervetuloa mukaan!

Kuva Raili

Suviaamu

*Minä laulua peipposen kuuntelin,
kun se lauleli omenapuussa.
Oli tyyntynyt tuuli ja ruusut tuoksui
ja me oltiin heinäkuussa.
Minä kuuntelin kauan, hiljaa vaan
- teki mieleni yhtyä laulantaan.
Mut mieleni voitin ja kuuntelin vaan, kun
linnut jatkoivat konserttiaan...*

*Olis ollut ikävää äänellä tällä,
vanhalla, kuluneella, särisevällä
yhtyä säveliin niin puhtaisiin,
jotka nousivat melkeinpä taivasiin.
Vain enkelit siihen kuoroon yhtyä voivat.
Ihan tunsin,
kuinka ne yhdessä karkeloivat.
Ja Luojaansa kiittävät kesästä tästä.
Onnesta ja peipposen elämästä.*

Susanna Keski-Antila

